

Et naesel olli rummal meel
Sest õrkaš selli kawval feel
Et pettis naest, ning párrast meest
Ja kaddus nende silma eest!
Ei olnud se nüüd ðnnetus,
Waid paljas selge rummalus,
Et ta ei teadnud árra siis,
Mis París ehk Parradis. —
Kúl teisi naesi ka on weel,
Kell' on nisamma kerge meel,
Kui tühjad tembus kuleb, nááb,
Neid kohhe findlast usk' ma jááb,
Et ebbausso sisse kaub,
Ja wimats kahjo alla waub!

Ausa innimesse tåntto.

Üks rikas Polama mõisnik, Warsaw'i liñna láhhedalt, tulli liñna ja láks seina podi, kus üks emmond, suurtsuggo naesterahva tanusid ja kúbbaraid müüs, ja tahtis omma prouale úhte illusat kúbbarat osta. Kui ta sedda

oli wálja otsinud, siis kússis ta, mis se piddi makšma. Emmond kostis: „Pange mitte pahhaks auus herra! se kúbbar on jubba makstud!”

Herra, kes sedda wágga immeks panni, passus, et emmond temmale sedda piddi árra selletama. Emmond láks temmaga teise kambri ja panni ukse lukko, mis Herra jálle immeks panni. Siin ostu emmond temma ette ja ütles: „10 aasta eest käisite mõda liñna-ulitsad ja ötssite ühhe piissukesse tüttarlapse käest láks óuna ja ondsite ühhe sure kuld-rahha, mis se laps agga ei voinud árrawahhetada, sest et óunad weel mûmata ollid. Peale selle rákis laps, et waene haige emma koddo olla ja kehwadus wágga suur, siis arwasite teie, et laps teile selle rahha piddi taggasí andma, kui ta ni paljo olli forjanud; agga párrast selle posle ta teid ennam náinud.” „Ja nüüd!” ütles emmond, „seisab ta teie ees omma tånnuga. Minna ollen ühhe rikka mehhele sanud, ellan heaste ja passun teid sedda kúbbarat amulikult, teie hea fúddame mállestussekš wästo wóttta, mis se herra ka teggi.